

har kun været 2 Piger i mørk Arrest. Men nu fremgaar det af Forhørene, at der har været — ikke 2 Piger, ikke 3 eller 4, men der har været mange Piger i mørk Arrest, og Fru Bransholm maa erkende, at hun har haft Piger indelukkede i den mørke Arrest i tre Døgn, tre Dage og tre Nætter. Lad være, at den Forklaring, som den unge Pige, Kirstine Jensen, har afgivet i Aarhus, ikke er overensstemmende med Sandheden, og at der efter det foreliggende er Grund til at tvivle derom, Afgivelserne mellem den Straf, som Kirstine Jensen har faaet, og hendes Forklaring i Forhøret, ere dog ikke saa store som Uoverensstemmelserne mellem Fru Bransholms første Vidnesbyrd i denne Sag og de Erklæringer, som hun har afgivet under Forhørene. Hun maa tilstaa, at hun har haft Piger indespærrede i mørk Arrest i 3 Døgn. Jeg kan ikke forstaa, at den Mand, der er Ordfører for Regeringspartiet i denne Sag, og som selv erklærer for Opdragelsesprincippernes Vedkommende at tilhøre den mere lyse og humane Side, ganske kan undlade at omtale, at dette Forhold er afsløret under de Forhør, der ere afholdte.

Det ærede Medlem for Kellerup kan naturligvis meget godt opholde sig ved som noget af det væsentligste af de Anklager, der ere rettede, at der skulde være sendt Bud til Ladefogeden paa Handbjerg Hovgaard, og at han skulde være kommen og have trukket en ung Pige ved Haarene op paa sit Værelse. Det ærede Medlem kan tilføje, som han gjorde i Dag, at hvis det var sandt, vilde han undskyldte og kunde til Dels forstaa min Hensynsløshed i denne Sag — saaledes forstod jeg det ærede Medlem —, men jeg skal dog fremhæve, at naturligvis er det et i høj Grad graverende Forhold, om Ladefogeden havde baaret sig ad paa den af flere Piger angivne Maade — det er for øvrigt godtgjort, ogsaa ved Fru Bransholms egen Tilstaaelse, at hun har ladet Ladefogeden hente, men at hun derpaa sendte Bud om, at hans Tilstedekomst ikke behøvedes —, og alene dette, at man paa et Børnehjem i en vanskelig Situation tager sin Tilflugt til at tilkalde Ladefogeden paa en Herregaard, forekommer mig at være et Forhold, som, hvis det var almindeligt, i hvert Fald burde give Anledning til skarp Paatale overfor vedkommende Børnehjems Leder, men dette Forhold, som det ærede Medlem for Kellerup fandt saa overordentlig dadelværdigt, synes mig alligevel ikke at høre til de væsentligste Punkter

ved denne Sag. Det væsentlige er: Hvad har Fru Bransholm selv gjort? Hvad har hun øvet af Haardhed og, lad mig tilføje, af Grusomhed overfor Pigerne? Det forekommer mig og vil sikkert ogsaa forekomme det aldeles overvejende Antal af Borgere, at det er det allervæsentligste Punkt, der er afsløret under disse Forhør, at Fru Bransholm har holdt Børn, unge Piger indespærrede i mørk Arrest i tre Døgn. Det ærede Medlem, der er Regeringspartiets Ordfører i denne Sag, kan ikke komme udenom, selv om han tier vedrørende dette Punkt, at dette er oplyst i Forhørene.

Og hvad er det for en mørk Arrest oppe paa „Hebron“! Det var et lille mørkt Rum. Den mørke Arrest, som Soldaterne maa tilbringe Tiden i, naar de blive dømte dertil, er et stort Rum, men her er det et lille bitte Rum, hvor de lige akkurat kunne være, hvor der lige netop er Plads til dem. Men det ærede Medlem fandt ingen Anledning til at paatale dette Forhold. Naar Fru Bransholm har kunnet tillade sig Indespærring af Børn og unge Piger i mørk Arrest, forekommer det mig, har man Ret til, som jeg har gjort i denne Sag, og som Tusinder vilde have gjort i mit Sted, at sige: Den Kvinde, der tillader sig en saadan Afstraffelse af Børn, maa hurtigst muligt bort. Hertil kommer yderligere, synes jeg, som et skærpende Moment, at enkelte af de Piger, der have været indespærrede i mørk Arrest, ere aandsvage Piger, det er abnorme Piger, Piger, der bør behandles med særlig Varsomhed. Og hvorfor have de faaet denne Straf? Hvad er det for en Forseelse — thi Forbrydelse drejer det sig jo ikke om —, hvorfor en ung Pige kommer i mørk Arrest? For at løbe bort, fordi vedkommende af Hjemve er søgt bort fra „Hebron“! Jeg forstaaer ikke, at det kan betragtes som en særlig grov Forseelse, at et Barn løber bort fra et Børnehjem eller Opdragelsesanstalt, særlig naar denne Opdragelsesanstalt er af den Karakter, som „Hebron“ er. At Børn lide af Hjemve i større eller mindre Grad, er noget, vi alle vide, men at straffe saadanne Børn med Indespærring i mørk Arrest og at kombinere denne Straf, som det ofte er sket paa „Hebron“, med Ris, med Kostindskrænking, er en Handling, overfor hvilken jeg synes, at endog meget stærke Ord blive for milde.

Den Straf, der ikendtes de unge Piger paa „Hebron“, naar de kom i mørk Arrest, var haardere end den, der anvendes over-